

Sygn. akt II KK 22/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 lutego 2015 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w sprawie **R. S.**

skazanego z art. 233 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt IX Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 października 2013 r., sygn. akt V K [...],

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M.,
Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80
zł (czterysta czterdzieści dwa złote i 80/100), w tym 23% VAT,
tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za
sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 października 2013 r. (sygn. akt V K [...]) uznano R. S. za winnego popełnienia czynu z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu

Okręgowego w W. z dnia 25 czerwca 2014 r. (sygn. IX Ka [...]) utrzymano w mocy powyższy wyrok.

Od tego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nienależyte rozważenie zarzutów apelacji obrońcy z pkt 1 i 3,
- art. 452 § 2 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. przez zaniechanie przeprowadzenia dowodów z urzędu na rozprawie odwoławczej.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w B. wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jest bezzasadna w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie art 535 § 3 k.p.k.

W perspektywie oceny sformułowanych w niniejszej sprawie zarzutów kasacyjnych podnieść należy, że w istocie stanowią zawoalowaną próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej, merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Nie jest rolą Sądu Najwyższego czynienie własnych ustaleń faktycznych w przekazywanych mu do rozpoznania sprawach, do czego najwyraźniej dążą skarżący w taki, a nie inny sposób formułując złożony przez siebie nadzwyczajny środek odwoławczy. Pamiętać należy, a zwłaszcza na uwadze winien mieć to profesjonalny pełnomocnik będący adwokatem, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti*, ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r. V K.K. 125/12, *LEX nr 1277781*).

Linia obrony R. S. w trakcie procesu, ale także na etapie postępowania kasacyjnego pozostaje niezmienna – to rzekomo funkcjonariusze prowadzący czynności procesowe w postępowaniu przygotowawczym dopuszczali się nadużyć wobec jego osoby, by zmusić go do złożenia zeznań określonej treści.

Zarzuty, iż tej materii nie zbadał dostatecznie Sąd I instancji były osnową apelacji wniesionej w sprawie (zarzut nr 1 i 3). Jednakowoż uzasadnienie wyroku

tego Sądu, jak i Sądu II instancji nie pozostawia, zdaniem Sądu Najwyższego wątpliwości, że materiał dowodowy w sprawie został zebrany poprawnie i zweryfikowany zgodnie z dyrektywami wyrażonymi w art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy trafnie wypunktował zmiany treści depozycji skazanego, podkreślając, że w postępowaniu przygotowawczym konsekwentnie, na przestrzeni ponad roku utrzymywał, że to on prowadził pojazd V[...] tłumacząc motywy tego fałszywego zeznania. Natomiast na s. 7-8 uzasadnienia wyroku Sądu II instancji, wykazane są motywy, jakimi kierował się ten Sąd akceptując brak konieczności przeprowadzenia dodatkowych dowodów z dokumentacji medycznej skazanego oraz przesłuchań funkcjonariuszy, którzy przeprowadzali ze skazanym czynności procesowe (kwestia długości przesłuchań).

Natomiast w zakresie zarzutu rażącego naruszenia art. 452§2 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., zgodzić się należy z Prokuratorem. Otóż nic nie stało na przeszkodzie, by skazany i jego obrońca w toku procesu złożyli wnioski dowodowe, o jakich mowa w kasacji. Brak uczynienia tego świadczy o ich przekonaniu, iż nie mają one istotnego znaczenia dla sprawy. Czynienie na etapie postępowania kasacyjnego zarzutu Sądowi II instancji, że nie skorzystał z kompetencji przewidzianej w art. 452 k.p.k. zmierza do ponownego kwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych w sprawie.

Wobec powyższego należało orzec, jak w sentencji.